

ЮЛИАНА МАНОВА
ПЯСЪК

chitanka.info

Плажът беше страхотен! Толкова тих и закътан, нямаше жива душа. Боби се огледа с усмивка. Точно това му трябваше! Някое спокойно местенце, където да си отдъхне малко. Повечето мъже само биха могли да мечтаят за начина, по който влияеше на жените, но той самият го намираще за доста досадно. Беше ужасно по цял ден след теб да се мъкнат тълпи от празноглави красавици, обикновено облечени доста оскъдно и да не можеш да отидеш някъде самичък. Поне да можеше да си говори за нещо смислено с тях. А то... Разбира се, беше попадал на страхотни момичета, но това бяха просто изключения. А и когато и да намереше някоя, която му се струваше подходяща за поддържане на по-продължителна връзка, винаги се оказваше, че тя си има гадже или съпруг. Не че не беше преспал почти с целия град, но... все пак и на него му се искаше да намери някоя, с която да може да живее известно време заедно, може би да се ожени — въпреки че тази идея не го влечеше кой знае колко — и най-вече някоя, която да го разбира. А не само тези погледи, които казваха: „Ах, какъв ли е в леглото? Той е спал с всички момичета наоколо, защо не и с мен? И всички казват, че е страхотен...“, и безсмислените „Аха, и аз така си мислех“, придружени с подканваща усмивка. А той не си падаше по жени, които сами му се предлагаха. Предпочиташе сам да трябва да я спечели, да положи някакви усилия. И то, за да я заинтересува с нещо друго, освен с ролята си на Казанова. Най-лошото бе, че почти нямаше начин да се измъкне от момичетата, които се влачеха след него. Те го следваха навсякъде. Веднъж дори една мацка бе нахлула в хотелската стая, която беше наел тогава, и му бе приготвила изненада по секси бельо. Не можеше да отрече, че му хареса.

Боби добре разбираше защо го харесват толкова. Светлорусата му дълга коса бе просто мечтата на почти всяко момиче, синьо-зелените му очи също им въздействаха много, а като добавка имаше страхотно тяло, при това добре загоряло от почти непрекъснатото каране на сърф. Обожаваше този спорт! А и за почитателките му бе добре дошло. Когато беше на сърфа, всички момичета на плажа вперваха очи в него, сякаш не съществуваха други хора наоколо. Много пъти му се бе случвало някоя да му разправя как обича да го гледа, докато кара сърф, толкова е мъжествен, всичките му мускули се стягат и заприличва на пантера, готова за скок, опитвайки се да улови

вълната и да се задържи върху нея възможно най-дълго. Разбира се, сравненията бяха какви ли не, но на него самия му бе допаднало най-много това с пантерата. Наистина усещането да си на върха на вълната, да чувстваш силата ѝ под сърфа, е нещо, което не може да бъде описано. То трябва да бъде опитано, преживяно! Нямаше представа как изглежда отстрани, но там, във водата, се чувстваше като бог, толкова уверен в себе си, въпреки че знаеше колко са загинали поради дребни грешки — накланяне на тялото в неподходящия момент, по неподходящ начин — това беше достатъчно, за да те помете необузданата мощ на океана, та нали той само това чакаше! Но Боби не се страхуваше. Той знаеше кога и как да изпълни всичко с прецизност, на която доста сърфисти се възхищаваха. И, разбира се, всички момичета.

Сега се огледа доволен. Мястото беше чудесно! Бе се отървал от поредната тълпа мацета, като просто се качи на мотора си и отпраши по пътя, който се виеше покрай плажната ивица. Много рядко постъпваше така, беше му съвестно, защото това, че жените го харесваха, не бе причина да им се сърди, ала днес просто не можа да издържи. Дойде му в повече. И добре, че намери този усамотен плаж. Беше на доста особено място, така заобиколен от всички страни с остри скали, че надали някой някога бе стъпвал тук. Единствената причина Боби да го открие бе, че духаше вятър, който беше повдигнал и отнесъл фанелката му тук, докато се разполагаше на един далеч не толкова приятен плаж, където имаше няколко двойки и един-двама самотници като него. Както и една девойка, определено под двайсет, която още щом го видя да слиза от мотора, започна да му се усмихва подканящо. Това почти го бе отказало да спира там, мислеше да отиде някъде още по на юг, но знаеше, че на другите места има повече хора, беше безсмислено. Или поне така му се струваше, докато не попадна в това райско кътче. Пясъкът бе много ситен и вече поохладнял. Само цветът му човъркаше съзнанието му, напомняше му на нещо, а не можеше да се сети на какво. Този белезникав, жълтеникав цвят не му харесваше много, но какво пък, тук е имало такива миди, с такъв отвратителен цвят.

Бе около пет и половина-шест без нещо, големите жегичи вече бяха преминали. Странното беше, че в момента, в който стъпи на пясъка, осъзна, че тук не се усещаше вятъра. Вероятно от скалите наоколо.

Пространството между скалите, покрито с пясък бе доста малко, не повече от петнайсет метра. Тук вече нямаше да го притесняват. Боби си легна направо върху приятно топлия пясък и затвори очи. Ех, откога си мечтаеше за малко почивка, без непрекъснатото дърдорене на глупачките около него. Сега можеше да ѝ се отдаде напълно.

Не знаеше колко дълго изкара така. Не бе сигурен дали не е заспал по някое време. А и слънцето вече не беше така парещо, можеш само да се топлиш, без да започне да ти става прекалено горещо. Когато най-накрая реши вече да си тръгва, видя, че слънцето скоро ще залезе. Стана. Сянката му се бе проточила и стигаше почти до скалите, които скриваха плажа откъм пътя. Имаше нещо странно в нея. Боби се вгледа по-внимателно. Мръдна едната си ръка, после другата. Сянката също... но му се стори, че движенията са малко забавени. Усмихна се. Тази фантазия, това чудо! Толкова го бяха занасяли по този повод, че той вече не смееше да спомене дори най-простите сравнения, които му идваха наум — заспалата птица, маскирана като гардероба на най-добрия му приятел, която само чакаше удобен момент да размаха крила и да отлети; криещото се мило извънземно в килера на родителите му, което никога не излизаше, ако някой може да го види, но Боби си знаеше, че е там; странното същество с неизвестен произход, което сестра му смяташе за покривка за маса — беше толкова шарено и многоцветно, в него бе втъкана собствената му история, докато за сестра му си оставаше една доста грозна, изпълнена с чудати, нищо незначещи фигури покривка. Да, знаеше, че не може да разчита на подсъзнанието си, то непрекъснато създаваше нови и нови илюзии. Вече се беше научил да не му обръща внимание и да не споменава нищо пред приятелите си, за да не го помислят за луд, но когато бе сам — както сега, — можеше да си позволи да го поотпусне малко. Той размаха ръце като луд и се засмя, като видя сянката му да прави същото. После смехът му секна. Бе отпуснал ръце до тялото си и не правеше нищо, когато сянката му помръдна лявата си ръка. Беше само трепване, но Боби бе сигурен, че го е видял. Уплаши се. Хайде сега! Въображението му никога не му бе правило такива номера. Можеше да различава фантазиите си от действителността, а това трепване беше истинско. Той замръзна на място и зачака да се случи още нещо. Само тихото плискане на вълничките зад гърба му нарушаваше тишината. Боби се почуди какво не е наред. Ами да.

Нямаше шум от движение по пътя, нито крясъци на чайки или гларуси. Нищо, освен този монотонен шум, който бе слушал цял живот. Обикновено това бе най-успокояващото нещо на света за него, но не и сега. Изведнъж му се прииска да престане. Струваше му се като нещо, което океанът нашепва на непознат му език, незнайно на кого... може би на непослушната му сянка, дава ѝ съвети какво да направи, за да се откъсне от него и да заживее свой живот. Прекалено дълго е била прикрепена към него и се е носила по вълните, докато Боби е бил на сърфа. Сега е неин ред да прави каквото тя иска, вече няма той да решава къде ще се ходи и какво ще се прави. Потръпна. Какво би правил без сянка? Странно... Не че беше нещо необходимо, но все пак бе част от него, не можеше да си представи какво би било да я няма. И сигурно щяха да го затворят някъде и да го разпитват как е станало, да се мъчат да разберат това явление, може и да се повтори... Не защото е нещо, от което би имало полза, а защото човешкото съзнание винаги се е вълнувало от непознатото досега, неизвестното, невъзможното.

И ето, че тя отново помръдна. Вдигна дясната си ръка — Боби вече я възприемаше като отделен индивид — и сякаш я огледа с тъмното си лице без никакви черти. Той я зяпаше и се чудеше, ако сега тръгне да бяга, ще бъде ли и сянката с него? Или ще си остане тук, на чудесния плаж, вече свободна? И реши да опита. Повдигна бавно единия си крак. Сянката бързо издърпа своя призрачен крак и го протегна почти до другия край на плажа, може би за да провери какви са възможностите ѝ. Боби стъпи на пясъка и видя, че единственото, което още го свързва с внезапно оживялото същество пред него, е другият му крак. Той повдигна и него и сянката не се помая да се измъкне напълно. Плъзна се покрай Боби, обиколи плажа, но не понечи да се отдалечи, да мине през острите скали и да изчезне кой знае къде. Не, нещо все още я задържаше тук. Промени няколко пъти размерите си, от мъничка пладнешка сянка до сянка-чудовище, която човек не може да види и по залез.

Боби се чудеше на самообладанието си. Той знаеше как повечето хора биха реагирали. „О, Боже, това е абсолютно невъзможно!!! Не мога да повярвам! Сигурно халюцинирам. Не може да е друго. Или пък сънувам. Да, едно от двете. Това всъщност не се случва и сигурно скоро ще се събудя в леглото си и ще разкажа какъв шантав сън съм сънувал. Ха, сенки, които имат свой живот! Що за дивотия. Абсолютно

невъзможно!!!“ Но повечето хора, разбира се, нямаха неговото въображение, бяха го изгубили заедно с детството си много, много отдавна. Той се ощипа за всеки случай, въпреки че знаеше какъв ще е резултата. Заболя го. И в никакъв случай не накара кръжащата по пясъка сянка да изчезне или поне да се върне и да се държи както трябва. На нея вече явно ѝ бе омръзнало и беше застанала пред него, горе-долу с нормалните си, удължени от залеза размери. Сякаш се вираше в него и се чудеше. „Какво да те правя теб сега, а? За какво си ми? Цели двайсет и две години ме кара да върша неща, доста далече от нещата, които исках да правя. Да не мислиш, че много ми се е карало сърф? Пфу, мразя океана! Или пък ми се е искало да лягам с всички онези момичета? Можеха да се свършат толкова по-полезни неща за времето, което ти пропиля за тези глупости!“ Но въпреки преобразуването си, съществуването още не можеше, или не искаше, поправи се Боби — да говори.

След като известно време двамата се гледаха, младежът отвърна поглед. Не му харесваше излъчването на това нещо. В мига, в който върна поглед надолу, почти подскочи от изненада. За частиците от секундата, в които не бе гледал, сянката се бе разпростряла по целия плаж, сякаш отгоре имаше нещо огромно, което да хвърля такава сянка. Почти против волята си, Боби вдигна поглед нагоре, за да провери все пак да не би да има нещо. Нямаше, естествено. Той погледна отново към пясъка. Мислеше, че вече е видял достатъчно, но се бе лъгал. Сянката почваше да потъва. Избледня, както се получава при слаба светлина и сякаш се просмука в пясъка. След няколко секунди плажът изглеждаше, като че ли нищо не се бе случило под последните лъчи на слънцето. Ако Боби не бе погледнал към краката си и не бе видял, че няма нищо, т.е. никаква сянка, може би дори и той би помислил, че е възможно това да е било сън. Но липсата ѝ го убеждаваше, че всичко е било наистина. Той замислен поклати глава. Е, със сянка или без, трябваше да се прибира вече. Запъти се към скалите, откъдето бе дошъл. Но след първите три крачки лек трус разтърси земята под краката му и Боби разбра, че още нещо щяха да му се струпат върху главата. Той застана в края на плажа и зачака. Още един трус, този път почти толкова силен, че да го събори. Едвам се задържа прав. Вместо трето разтърсване, песъчинките започнаха да треперят бясно. Някои се вдигнаха във въздуха и образуваха нещо като

миниатюрна пясъчна буря между скалите. Боби наистина се усещаше като в пясъчна буря, песъчинките го бодяха и се навираха къде ли не — в косата му, между зъбите, въпреки че здраво бе стиснал устни, в ушите и очите му, навсякъде. И това се усилваше, вместо да престане. Пясъкът почна да го драска наистина болезнено, стори му се, че видя няколко драскотини по ръката, с която се опитваше да опази очите си. Нещо го накара да ги отвори, не повече от тънки процепи, колкото да хвърли един поглед на плажа, който доскоро му се струваше идеален, а сега му се виждаше като изваден от най-тъмните кътчета на буйното му въображение. И видя това, в което се бе превърнала бившата му сянка. Нещо огромно и с неопределена форма се надигаше, повличайки целия пясък със себе си. Всъщност то беше самият пясък, внезапно оживял. И това огромно чудовище пресегна един от крайниците си, който услужливо се оформи от купищата песъчинки, движени от нечия чужда воля и хвана Боби през кръста. Летящите песъчинки може и да бяха неприятни, но поне не бе нещо, с което не можеш да се справиш, най-много да се отървеш малко поодран и толкова. Но сега пясъчното чудовище го придърпа в самата си вътрешност, където целият пясък се въртеше със страшна скорост, помитайки всичко по пътя си, без значение дали е някое камъче, което се смилаше на прах, или месо, което тутакси биваше отделено от костите на жив, пищящ и борещ се за живота си човек. Боби почувства как милионите песъчинки си проправят път през плътта му. Усещаше как го разкъсват, не оставят нищо, по което да личи, че някога е идвал тук, перфектно скриват всички следи. След няколко секунди от него бе останало толкова малко, че дори и майка му не би го познала. Но той все още беше жив. Не си бе представял, че може да изпиташ такава болка и да не си мъртъв. Всички приказки за ада му се струваха като привлекателна възможност, би дал всичко, за да е там, а не в центъра на тази пясъчна буря на брега на океана. Белезникавите песъчинки продължаваха да късат малки парченца месо и да ги разнасят навсякъде. Боби бе покрил очи с ръцете си — или поне това, което бе останало от тях, — когато нещо по-голямо го удари по бузата. Мигновената му реакция му позволи да види нещо, за което моментално съжали. Успя да види с оцелялото си дясно око, че това, което го бе ударило по бузата, беше почти цялото му ухо, отнесено от вихрушката. В момента, в който го видя, то се разпадна под

непрекъснатите атаки на вихъра. В следващия миг Боби се опита да погледне надолу и установи, че се носи един-два метра над земята, а от тялото му не е останало почти нищо. Нов удар му показва какво се е случило с крака му, а още два — с другия и едната му ръка, която не бе издържала повече. В мига, в който видя остатъците от крака си, парчета кървава плът, сухожилия, хрущяла на коляното си, разкъсани мускули и подаващите се отдолу кости, най-сетне си спомни на какво му напомняше цвета на пясъка тук. В следващия момент песъчинките се разправиха и с другото му око и не го оставиха, докато от него не остана нищо друго, освен частички от костите му, които просто не можеха да бъдат смлени. След това изведнъж бурята спря. Сякаш Господ беше казал: „Стига толкова, достатъчно!“ В един миг песъчинките спряха да се въртят и само леко плуваха във въздуха, докато не се уталожиха спокойно и не заеха предишната си форма на малкия плаж. Никой не би разбрал, че днес има една шепа пясък повече от вчера. А и всъщност никой не можеше да дойде тук повече от веднъж. Тайната трябваше да се пази.

Океанът продължаваше своето безмилостно, безпристрастно и незаинтересувано плискане в брега на плажа. Не се случваше за пръв път да бъде свидетел на такова нещо, все пак в началото тук имаше само скали, преди да дойде първият. Пък и Боби бе човек, който обичаше да командва океана, да язди вълните. А водната шир не обичаше такива хора, въпреки че те я обичаха. И затова го оставяше да се храни с тях, всъщност му бе все едно, въпросът беше да не се храни с морските създания, хората и без това бяха толкова много... Няколко стотици повече или по-малко нямаха значение.

Мира се изправи. Вратът ѝ се бе схванал да гледа в посоката, накъдето изчезна онзи с мотора. Чакаше го откакто към шест часа отиде към скалите. Все още се надяваше, че има шанс да го свали. Но вече приближаваше девет, а тя не можеше цяла нощ да седи на плажа. Реши да отиде да го потърси. След доста изморително катерене по острите камъни, с цената на доста ожулвания и една-две драскотини, тя най-сетне успя да намери плажа, на който е бил той. Вече беше пусто. Измъкнал се е отнякъде другаде, вероятно нарочно я е избягнал. Момичето се ядоса. Пропиля около три часа да чака някакъв си, а той е

изчезнал. Страхотен късмет. Не слезе до плажа, виждаше, че няма смисъл. Опита се да се успокои. Все пак, ако не беше той, нямаше да намери този хубав закътан плаж. Трябва да си луд, за да дойдеш чак дотук през всички тези отвратителни скали. Е, щеше да се върне утре, все пак можеше той редовно да идва тук и тя щеше да го чака. Всичко му беше идеално на този плаж, само че нещо я тревожеше цвета на пясъка. Не бе виждала такъв преди. Страшно много ѝ напомняше нещо, но какво ли? Ами да, разбира се... на изсъхнали човешки кости, престоляли много дълго време на открито.

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.